

Samoyed tour Tatry 2019

Jako každý rok (tentokrát již třetím rokem), máme tu čest se zúčastnit akce Samoyed tour Tatry, které se konají v Novém Smokovci pod záštitou Peťi a Maťu Henčelovic. V letošním roce jsme se na tour Tatry vydali v termínu 21 – 26 května. Účastníků bylo jako každý rok hodně a samozřejmě každý si přivezl svého bílého chlupáče, bez nichž by to nebylo ono. Ubytování bylo jako každým rokem na krásném penzionu Sibir, kde majitele opravdu obdivuji, že nás s tolika samojedy již po několikáté na svém penzionu bez problému ubytuje. První den jsme se sešli v malém počtu, ale postupně nás přibývalo a přibývalo. Počasí nám první dva dny také moc nepřálo, a proto jsme po obědě dali jen menší túru a to na Hrebienok až k vodopádům. Cestou tam nám počasí naštěstí přálo, ale na zpáteční cestě nás na chvíli zastihl déšť, ale to nás v žádném případě neodradilo, protože jsme všichni byli vybaveni pláštěnkami, jen naši čtyřnozí chlupáčci byli jako prasátka ☺

Na večer jsme chystali grilovačku, očekávali další účastníky a domlouvali se na dalších možnostech výletů. Čtvrteční výlet vyhrál vodopád Skok, na kterém jsme byli i předešlý rok a tak jsme věděli, co nás čeká. Okolo desáté hodiny jsme se autem vydali směr Štrbské pleso, odkud jsme vyrazili směr vodopád Skok, který leží v nadmořské výšce 1810 m. Na tuto túru jsme s sebou vzali jen Ellu, jelikož pro Meggie by tato túra byla náročnější a tak Kuba si vzal Ellu a já si od Péti vzala za parťáka Bastíka. Cesta byla oproti loňskému roku náročnější a to kvůli vodě a sněhu. Voda se valila po celou dobu cesty. Nejvhodnější obuv by byli gumáky, jelikož místy se nedalo suchou nohou vodu překročit a tak i někteří z nás měli horskou koupel nohou. Po zdárném brouzdání vodou jsme dorazili k vodopádu skok kde si Ella i Bastík pobrouzdali v jezeře pod vodopádem. Jelikož jsme byly o pár kroků napřed, čekali jsme na zbývající část, abychom si mohli udělat společné foto na tak krásném místě. Cesta nazpět byla pro mě a Bastíka trošičku náročnější, jelikož jako alfa samec brbral a koukal na Sammyho který se držel za námi a tak jsme museli přidat větší tempo, abychom jej ztratili více z dohledu a mohl Bastík jít zároveň s naší Ellou. Po vodopádu jsme si ještě udělali procházku kolem Štrbského plesa, aby naši chlupáčci trochu oschli. Po návratu jsme naše chlupáče okoupali a osušili, aby mohli být s námi na pokojích. Po této koupací a sušící proceduře začal Maťo vařit svoji kotlíkovou kapustnici, která byla výborná (jako každé jeho uvažené jídlo) a všem přišla po náročnější, ač mokré túře vhod. A aby se kapustnice dobře trávila, a abychom nabrali síly na další náročnou túru, muselo přijít i jiné posílnění a to ve formě alkoholu. Někteří si dali pivo a někteří něco tvrdšího. U dobrého drinku jsme se domlouvali na sobotní túru, na kterou jsme se všichni těšili již od příjezdu, hlavně Tonda Hutník, který si už myslel, že se této túry do svého odjezdu nedočká. Tuto túru jsme museli kvůli nepřízní počasí odkládat na jiný den a tím dnem byl právě pátek, kdy bylo nejlepší počasí, déšť a ani nic jiného nehrozilo, a tak jsme se mohli vydat na vysněné Zelené pleso, které leží v nadmořské výšce 1551 m.

Na tuto túru vyrazili jen někteří naši chlupatí kamarádi, jelikož jsme věděli, že to bude ještě náročnější než na vodopád Skok a zdraví je pro naše milované samojedíky přednější.

Na Zelené pleso jsme vyrazili po snídani okolo 10 hodiny, kdy jsme autem dojeli na parkoviště u Bielej vody a odtud vyrazili. Kuba vyrazil s Ellou zároveň s Martinkou a Sammym a já jsem na tuto túru šla raději bez parťáka Bastíka kterého si vzala Péťa sama. Jelikož Kuba a Martinka měli jiné tempo ztratili se nám brzy z dohledu a tak šli po jiné trase (po žluté) než naše parta (Peťa, Maťo, Ferko, Ewa, Ivona a malá Laura). My se vydali po modré, která byla náročnější, ač to nikdo nečekal. Čekalo nás více vody, sněhu i bláta. Cesta byla stále stoupající po mokřích vodou zatopených kamenech a tak už někteří opravdu nemohli. Všichni jsme museli být opatrní, jak na naše chlupáče, tak i na nás samotné. Po nějaké době jsme došli na rozcestník Bieleho plesa, kde jsme se vydali po červené, ale co se nestalo, před námi další tři cesty, kde byl všude jen sníh a mlha a ani na jedné nebyla vyznačena červená a tak se Péťa šla podívat o kousek dál, zda někde nebude červená vyznačena, ale bohužel se ničeho nedopátrala. A tak jsme se rozhodli telefonem volat o pomoc těm, co šli po žluté, aby nám šli naproti, jelikož Zelené pleso bylo od nás pár kilometrů. Tak Péťa vytáhla telefon, ale ejhle slabá baterie a žádný signál, tak druhý pokus byla Ivonka, která nějaký slabý signál měla, ale bohužel neměla telefonní číslo na žádného, co šli po žluté. Péťa telefon vybitý tak jsme neměli možnost žádného čísla. A já a Ferko jsme měli u sebe telefony našich poloviček, tak jsme mohli volat opravdu jen pomoc do přírody ☺. Ferko a Ivonka se snažili aspoň najít navigaci, ale signál žádný. A tak jsme se vydali raději zpět k rozcestníku Bieleho plesa abychom se znovu podívali kudy se máme vydat. Při zpáteční cestě se ještě Maťo šel podívat na jednu cestu, zda není někde červená, my raději čekali než přijde. Už když se vracel, věděli jsme že nic neviděl. Naštěstí nás zachránila vietnamská turistka, které se Maťo anglicky ptal, odkud přichází a zda neví kudy na Zelené pleso. Tak nás díky bohu navedla a my mohli pokračovat dále v cestě. Po zdárné půl hodině, kde na nás na cestě nejvíce čekal sníh jsme dorazili na chatu při Zeleném plese. Mohu říct, že ta náročná cesta plná vody, bláta a sněhu za to stála. Nádherná podívaná na krásně čisté jezero a zasněžené pahorky hor - krásný relax. Na chatě jsme na chvíli oddechli a posilnili se jídlem a pitím. Zpáteční cestu jsme zvolili raději po žluté, která byla oproti naší modré lehčí, sice také plná vody a sněhu kterého bylo méně. Voda ani sníh nám už nevadil, protože jsme měli všichni promáčené boty, že bychom je mohli ždímat. Cesta po modré k Zelenému plesu nám trvala necele tři hodiny a cesta po žluté zpět k našim autům hodinu a půl. Ti co šli k Zelenému plesu po žluté trvala cesta hodinku.

Po návratu na penzion jsme opět všichni prošli sušící a koupací procedurou. Po proceduře jsme se s Péťou vydali ještě něco málo pokoupit na večerní grilovačku. Nasedli jsme do auta, které řídila Péťa a vydali se do Popradu směr Tesko. Maťo ještě při odjezdu říkal Péťi kde Tesko je a že si musí dávat pozor na připojovací pruhy, ale raději jsem v telefonu pustila navigaci. I přes navigaci jsme jeden pruh spatně sjeli a tak jsme nakonec skončili v Kauflandu, kde jsme nakoupili dobrůtky na gril a

chlapům pivo. Po příjezdu z nákupu z nás měl Maťo srandu, že jsme skončili místo v Tesku v Kauflandu, ten se to dozvěděl protože jsem psala zprávou Kubovi, zda-li chce něco extra koupit a jak měl Maťo strach kde tak dlouho jsme, že jsme jeli jen do Teska, tak Kuba prohlásil, že jsme v Kauflandu a ne v Tesku. My s Pétou jsme to brali s humorem a hlavně že jsme nakoupili a vrátili se v pořádku zpět.

Při večerní grilovačce jsme se domlouvali na sobotní túru a očekávali příjezd Radky s malou Vaneskou, které bohužel mohli přijet až v pátek. Sobotní túra měla být podle pátečního plánu na Téryho chatu, která byla přáním Kubu, ten mi o ní básnil už v úterý, když jsme do Tater jeli, ale bohužel jsme to museli zavrhnout a to z důvodu, že je tam spousta sněhu a není v určitých úsecích bezpečné tam jít a tak jsme se dohodli, že půjdeme na Zámkovskou chatu a pokud půjde někdo z Téryho chaty tak se optáme jaká je cesta a někteří by se tam vydali. Směr Zámkovská chata jsme vyrazili po snídani okolo desáté hodiny. S sebou jsem si tentokrát vzala i Meggi ač to měla být delší trasa, ale třetí den jsem ji už nechtěla na pokoji nechávat a tak jsme vymysleli, že na Hrebienok vyjede Lanovkou a od tudy již půjde po svých. Jelikož si Kuba musel vyřídit pracovní telefonický hovor, vzala jsem si Ellu a Meggi jela v lanovce s Petinými rodiči, kteří měli s sebou Reewku a jela s nimi i malá Vaneska se Zarou. Po příchodu na Hrebienok jsme zjistili, že se koná Nosičská stovka a to pro nás znamenalo, že na Zámkovskou chatu jít nemůžeme a tak jsme se rozhodli, že půjdeme směr Sliezky dom. Počasí bylo pro změnu nádherné až pro naše chlupáče úmorně teplé a tak na Sliezky dom šli jen někteří a my došli jen po rozcestník, kde jsme se rozdělili a šli směrem k penzionu. I tak jsme ušli nějakých 8 km lesem a našim chlupáčům i nám to po dvou náročných túrach bohatě stačilo. Po krátkém odpočinku jsme si zašli na menší svačinku do místní koliby na vyhlášené brynzové halušky se slaninkou.

Na večer jsme čekali na příjezd Moniky a Vlada, kteří nám pak s Ewou z Polska uvařili polský žurek, na který jsme byli všichni zvědavý. Ingrediencí bylo mnoho, - chléb, houby, brambory, mrkev, kvásek, dva druhy smetany, klobása, uzené maso apod. že to vypadalo na to co dům dal. Postup vaření byl jasně daný a tak jsme všichni čekali až bude hotovo a s chutí ochutnáme. Všem moc chutnalo i já si dvakrát přidala a to jsem nebyla jediná.

Poslední den v Tatrách jsme se rozhodli na procházku po Novém a Starém Smokovci, kde jsme zavítali k prameni Smokovecké kyselce. Po cestě nazpět jsme poseděli na zahrádce v místní kavárně, kde jsme si dali kávičku a zmrzlinový pohár, shrnuli jak se nám Samoyed Tour Tatry vydařili a jak se těšíme na další setkání, ať už opět v Tatrách nebo na jiném samojedském setkání.

Naší bílí chlupáčci si to užívali asi nejvíce, horská teplota, vzduch, voda a sníh pro ně značka ideál.